

Розділ 1

Віру розбудив різкий телефонний дзвінок. Як остання дурепа забула поставити на беззвучний, і пронизливий рингтон, який компанія Apple люб'язно встановила на дзвінок за замовчуванням, ударив її як обухом по голові. Пообіцяла собі змінити мелодію щойно завершить розмову. Скосила очі на годинник на тумбочці — 00:47. Що за чортівня? Вона ледве заснула. У роті ще відчувався гидотний присмак ліків. Психотерапевтка присягалася, що новий антидепресант нарешті допоможе їй налагодити режим, але ефект дорівнював нулю.

— Слухаю, — буркнула в слухавку, щокою відчуваючи велику тріщину на екрані. Непереборне бажання вбити невидимого співрозмовника, бажано голіруч, було єдиним, що вона відчувала в цей момент.

— Вірочко! — почулися істеричні схлипування. — Негайно! Негайно приїзди! Прошу... Вірочко!!!

Віра різко сіла в ліжку. На неї немов вилили відро холодної води. Сон як рукою зняло. Від цього драматичного меццо-сопрано дівчину почало трусити. Віра

не думала, що ще колись у житті почує цей голос. З нею говорила пані Річинська — вдова її професора з кримінології. Коли вони бачилися востаннє, Річинська крижаним тоном порадила їй зникнути з лиця землі. Вірочкою з доброї волі вона назвала б її хіба... Ніколи?

— Приїзди, приїзди, — хрипіла слухавка. — Тут таке... Він... Він... Кров... — Віра майже наяву побачила, як Річинська сповзла стіною вниз, як судомно тремтить її рука й перебирає намисто з перлів.

— Що сталося? Яка кров? Ви телефонували в поліцію? — розгублено спитала Віра.

— Поліцію? Ні, ні... Ти ж знаєш, у мене такий поважний пансіон, такі гості... Це просто нечувано... Це якийсь нещасний випадок, але нехай Вірочка гляне...

«Гляне на що? Що трапилось?» — гарячково мислила Віра. Слухавка мукала, сопіла й стогнала, але навідріз відмовлялася надавати будь-яку корисну інформацію.

— Приїзди, приїзди, — немов сомнамбула, повторювала Річинська.

Віра боляче закусила губу. Вона не хотіла, не хотіла, нізащо у світі не хотіла бачити цю жінку. Відчула в роті неприємну гіркоту. Але все ж не змогла змусити себе перервати розмову. Голос Річинської, такий драматичний і високий, повертав її туди, де вона загубила колишню себе. Два роки тому... Найщасливіші й найгірші моменти її життя.

Дівчина рішуче набрала повітря в легені. Зараз, зараз вона скаже професоровій усе, що про неї думає. Все, на що та заслужила. І звісно ж, не попреться ні в які Карпати, а зробить собі горнятко трав'яного чаю, помедитує і засне. Спатиме вісім годин, зранку бадьоро встане, вийде на пробіжку і... Річинська перервала її велнес-фантазії одним безжальним словом.

— Приїзди, приїзди... Не заради мене, заради Нестора...

Віру немов голка в серце вколола. Нестор. Ім'я, яке вона повторювала щодня. Ім'я, яке завдавало їй нестерпного болю. Єдиний син Річинських. І її коханий. Професорова просто нокаутувала її згадкою про сина, використавши заборонений прийом. Віра зрозуміла, що в пансіоні трапилося щось екстраординарне. У неї не лишилося вибору. Вона поїде в Карпати.

Навіть повністю випавши з життя, Віра знала, що Річинська покинула Київ і придбала закинутий панський маєток десь за Сколе, переробивши його на розкішний пансіон для обраних. Ніхто не сподівався такого крутого ходу від старої доньки священника, яка все життя прожила в міському комфорті професорської квартири. Але після втрати сина й чоловіка пані професорова повністю залишила старе життя позаду. І тепер Річинська кличе її. Чому?

Віра натиснула червону кнопку й відкинула телефон. Той жалібно звалився з ліжка, докірливо булькнувши наостанок. Віра підтягнула ноги й обхопила їх руками. Невже вона зараз устане й поїде до жінки, яка зруйнувала її життя? Авжеж. Вона поїде. Немов уві сні Віра піднялася з ліжка й відчинила шафу. Внизу лежав її старий рюкзак. Згадала, як вони з Нестором уперше й востаннє їздили в Карпати. Віра ніколи не була в горах. Вони вирішили орендувати колишню колибу на полонині, яка тепер слугувала відпочинковим будинком. Це закінчилось отруєнням домашньою сметаною, втратою верхньої частини Віриного купальника в бурхливому гірському потоці та спільною застудою. Попри все, ці три дні були найщасливішими у Віриного життя. Адже вони були разом із Нестором.

Віра почала нервово ходити по квартирі. Вона перїхала з Києва до Львова за кілька місяців після втрати Нестора. Не могла лишатися в тому величезному сірому місті сама. Її колишня одноклассниця якраз вийшла заміж в Іспанії і покликала погостювати своїх батьків зі Львова. Їхня затишна квартира в старому районі коло парку лишилася порожня, і вони з радістю запросили до себе доньчину подругу, щоб та поливала квіти. Іспанське сонце виявилось значно кращим, ніж львівські дощі, і Віра жила тут уже майже два роки.

Дівчина підійшла до вікна й притулилася головою до холодного скла. Це її заспокоїло. Високий кований ліхтар кидав м'яке тепле світло навколо. На вулиці не було ні душі. Віра побачила темний масив парку, через який жовтою ниткою тяглася освітлена головна алея. Далеко вдаль чувся гул авто, що товклися по вимощеній бруківкою вулиці. Де-не-де у вікнах миготіли святкові гірлянди та прикрашені ялинки. Віра нічого не прикрашала цього року. Як і попереднього.

Рюкзак лежав на тому ж місці. Зітхнувши, вона поклатала його на ліжко й почала відсувати шухляди комоду. Термобілизна, шарпетки, о ні, піжаму вона не братиме. Вона швидше заночує з дияволом, аніж під одним дахом із пані професоровою. У того хоч почуття гумору є. Раптом за дверима почувся шурхіт. Віра напружилась і сягнула рукою до тумбочки, її коротке волосся стало дибки. Ось двері скрикнули і...

— Фух! Як ти мене налякав! Ану ходи сюди! — вона підхопила на руки товстого сірого kota. Запхавши ніс між його гострими вухками, вона глибоко вдихнула запах чистого шерстяного светра. Кавун невдоволено закрутився. Кіт не толерував жодного порушення особистого простору.

— Ну, ну, не вередуй. Мама поїде на трішки, побудеш у пані Галини, добре? — вона глянула в круглі жовті очі. Кіт почув ключові слова й задоволено замуркотів. Пані Галина була єдиною Віриною сусідкою на поверсі, і Кавун обожнював її. Коли Віра забирала kota в сусідки після перетримки, пані Галина витирала змокрілі очі хусточкою, а Кавун мав ще вгодованіший вигляд, ніж зазвичай.

За пів години Віра зібралася, полила квіти й склала похідну сумку kota: миски, улюблений плед із візерунком лапок, ласощі та іграшки (зараз Кавун сховався із розуму від інтерактивної миші). Стратегічні запаси корму й додатковий лоток були в сусідки вже давно, ще відколи Віра лежала в лікарні.

Перекрыла воду й вимкнула світло. У коридорі її чекала пара вірних затертих мартенсів, які носила ще з університету. На хвильку зупинилась, щоб глянути на себе в дзеркало: висока, тонка, вбрана в худі й старі чорні джинси. Віра провела рукою по короткому темному волоссю. Треба освіжити стрижку. Напевно, — відсторонено подумала наче про незнайомку.

Тихо зачинила за собою двері й, хитко балансуючи з речами та котом, акуратно постукала у двері сусідки. Віра знала, що не розбудить її, бо пані Галина ніколи не спала вночі. Колись вона працювала в пекарні в нічну зміну, і Віра із сусідкою частенько засиджувалися до світанку за розмовами та гарячим шоколадом. Кавун вважав пані Галину другою мамою.

— Вірочко! — вигук пані Галини, на відміну від Річинської, був щирим і доброзичливим. — Що сталося, дитинко?

— Сама не знаю, мушу поїхати, але ще не знаю на скільки...

Пані Галина легко скосила очі на Віру. Дівчина вирішила пояснити зрозуміліше.

— Мені зателефонували, раптово. Потрібно... Допомогти... Напевно. Ну, мушу їхати в Карпати, — Віра остаточно знітилася. Вона зрозуміла, наскільки недоладно це звучить. Пані Галина мовчала.

— Ось, я їду в Карпати, так. Сподіваюся, ненадовго. Триматиму вас в курсі.

Сусідка відкрила рот, але ситуацію врятував Кавун. Коту набридло чекати у Віри на руках. Він виборсався з обіймів та впевнено попрямував до вітальні. Кавун добре знав дорогу. Вони обоє почули, як кіт усіма шістьма кілограмами вискочив на диван. Бурмотів телевізор. Ну все, вона віддала kota, шляху назад немає.

— Вірочко, з тобою точно все гаразд? — стурбовано спитала сусідка. Вона добре знала, про що говорить. Бачила, як Віру забрала швидка, та носила їй яблука в лікарню.

— Так, я в нормі, — майже не збрехала Віра.

Пані Галина легенько зітхнула.

— Звісно, якщо є така потреба... Але ти бережи себе, не перевищуй швидкість, будь обережна. Ти взяла поїсти в дорогу? Я маю пиріг, зараз спакую тобі шматочок...

— Ні, ні, не треба! Мушу бігти! Дякую вам за все! — похапливо кинула Віра й кинулася сходами вниз.

— Ти телефонуй, добре? — почувла вона вслід.

Панувала тиха зимова ніч. Лагідно іскрився сніг під жовтуватим світлом вуличних ліхтарів. Вітер ніжно колихав гілки похнюплених дерев. Вірині сліди першими лягли на чистий сніг, і навіть було трохи шкода їх лишати на цьому бездоганному полотні. Вона підійшла до свого старенького гольфа, повністю заліпленого снігом. Дістала щітку й почала розчищати машину. Віра

зрозуміла, що не була на вулиці вже кілька тижнів. Сліди її шин теж були першими.

Вона давно не сідала за кермо. Добре, що лише подекуди траплялися поодинокі машини. Натомлене місто спало. Віра провела рукою по запилюченій панелі. Під ногами валялися пусті стаканчики з-під кави. На задньому сидінні — якісь пакунки.

«Треба навести порядок», — відсторонено подумала Віра.

«У житті своєму наведи, — відгукнувся гидкий внутрішній голос, — але ти ж не зможеш».

Віра струснула головою і додала газу. Потім, вона подумала про це потім. У неї ще лежить той незакінчений другий розділ дисертації якогось там чиновника з міськради. Варто тільки взяти себе в руки, дописати й відправити замовнику. Легко! Вона поглянула на своє відображення в темному склі. Запалі очі, тонкі полущені губи. Перший сніг на скронях. Вона почала сивіти два роки тому, у двадцять три. Байдуже. Вибрала альбом «Back to Black» і підкрутила гучність. Вона їхала назустріч світанку й своїм давнім демонам.

За кілька годин остаточно покинула межі міст, сіл чи навіть хуторів. По дорозі вже не траплялося машин. Віра звернула з охайної траси на вузьку сільську дорогу, вкриту білосніжною ковдрою. З обох боків її оточував прадавній ліс.

— Стоп! — сказала собі Віра. Адреналін, який нуртував у ній після дзвінка Річинської, нарешті спав, і вона почала мислити ясно. — Що ти робиш? — спитала себе. — Ти йобнулася? Вона. Їде. До. Річинської. — Віра промовила це вголос і розреготалася. У неї почався істеричний напад, вона ковтала сльози й задихалася від сміху.

«Невже ти зробиш це? Навіщо?» — питала саму себе, але не могла дошукати відповіді. Цікавість? Страх? Бажання плюнути Річинській у лице? Чи, може, крихітна іскринка задоволення, що вона зателефонувала в момент слабкості? Зробила це першою. Здалася. Вона потребує її допомоги, але чому? Віра не могла знайти відповіді на це запитання. І бажання дізнатися цю відповідь рухало її вперед.

Карпати... Ліс непорушний, він замкнув свої ряди й вороже споглядає крихітну мурашку, що їде крізь нього, сліплячи фарами. Раптом їй здалося... Нестор?! Вона різко загальмувала, машину кинуло праворуч і почало розвертати на слизькій дорозі. Віра відчула в роті металевий присмак, такий як тоді... Але ні! Вона не допустить! Вона викрутила кермо й натисла на газ. Машина різко рвонула вперед.

Приблизно через сорок кілометрів вона побачила витончений дерев'яний вказівник «Пансіон «Карпатська перлина»». Емблема являла собою вишукані букви «К» і «П» в перловій мушлі, майстерно вимальовані в геометричному стилі ар-деко. Ну, звісно, Річинська й перли. Згадала, як вибирали з Нестором їй подарунок на день народження, немов наяву почувла його теплий сміх і запах парфумів. Ветивер і кедр. Ніби вчора.

— Як тобі оці? — наморщила лоба, простягаючи Нестору пару сережок із чорними перлами.

— Чорних вона не схоче, гарантую. Не в її стилі. Давай краще рожеві.

Віра закотила очі.

— Май трохи поваги! Вона все ж моя мати! — Нестор залоскотав її і поцілував у шию. Консультанти делікатно відвернулися.

Віра розсміялася: